

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Стара Загора , 15.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева
Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело
№ 20215500501268 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Образувано е по въззивна жалба на С.Б.С. и А.Б.С. и двамата от ***, чрез адв.С.М.,
против решение № 260043/28.01.2021 г., постановено по гр.д. № 1079/2020 г. по описа на
Казанлъшки районен съд в частта му, в която е отхвърлен като неоснователен главният иск
за обявяване нищожността на завещателно разпореждане.

Решението се обжалва като неправилно, поради постановяването му в нарушение на
материалния закон и необоснованост.

Излагат се оплаквания, че първоинстанционният съд се е произнесъл в противоречие с
материалния закон доколкото не е съобразил изискването нотариусът да запише точно
изреченото от завещателя, както и изискването завещателят да заяви волята си с цели
изрази, смислено и пълно, което в случая не било спазено, видно от показанията на
нотариуса и от показанията на св.Ц. С.а, която е без родство със страните и
незаинтересована от изхода на делото.

Сочи се, че в противоречие с материалния закон е и изводът на първоинстанционния съд,
че подписването на нотариалното завещание с отпечатък от десния палец в конкретния
случай не води до неговата нищожност, предвид че по делото не било установено
завещателката М. С.а да е била неграмотна или да е страдала от недъгавост, която да ѝ
попречи да се подпише под завещанието, на основание чл.576 във вр. с чл. 579 от ГПК. С
оглед на това според въззивниците съставеното завещание е нищожно, поради
несъставянето му в предписаната от закона форма (поради липса на подпис на
завещателката, която нито е била неграмотна, нито е била недъгава).

Във въззивната жалба са наведени оплаквания и за неправилност на изводите на първоинстанционния съд, че е налице несъвместимост на единия инструментарен свидетел, тъй като според разпоредбата на чл.575, ал.1 от ГПК инструментарните свидетели, присъствали на изготвянето на процесното нотариално завещание е следвало да не са в отношенията цитирани в горната разпоредба нито със завещателката, нито с лицето, в чиято полза е направено завещателното разпореждане. Предвид установените родствени връзки на единия инструментарен свидетел И.А. с ползващата се от нотариалното завещание Й.Б. (наличие на фактическо съпружеско съжителство), въззивниците считат, че е опорочена формата на завещателното разпореждане, тъй като е извършено в присъствие само на един свидетел, което не отговаря на изискванията на чл.584 от ГПК.

Претендира се отмяна на обжалваното решение в частта, с която първоинстанционният съд е отхвърлил предявения от въззивниците против Й.С.Б. иск за обявяване нищожността на процесното нотариално завещание, като неправилно, и вместо него да бъде постановено ново, с което предявеният иск да бъде уважен. Претендира се присъждане на направените във въззивното производство разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата Й.С.Б., чрез адв.Е.Д., с който жалбата е оспорена като неоснователна.

Изложени са доводи, че първоинстанционното решение е валидно, допустимо и правилно, а наведените доводи във въззивната жалба за нищожност на нотариалното завещание са неоснователни и не кореспондират със събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Досежно оплакването за нищожност на завещанието, т.к. нотариусът не е записал волята на завещателката се излагат доводи, че по делото е било установено при съставяне на завещанието М. С.а да е действала разумно и да е изразила устно, ясно и непосредствено волята си, която е била записана от нотариуса в присъствието на свидетелите, била е възпроизведена в текста на нотариалното завещание, след което съдържанието е било прочетено от нотариуса на завещателката и свидетелите преди подписването на завещанието.

Досежно оплакването за нищожност на завещанието поради липсата на подпис се излагат доводи, че от събраните по делото доказателства е било установено влошеното здравословно състояние на М. С.а, което обективно ѝ е попречило да подпише ръкописно завещанието, а непосочването в документа на причината за полагане на отпечатък от десния палец не обуславя недействителност на завещателното разпореждане.

Досежно оплакването за нищожност на завещанието поради несъвместимост на единия инструментарен свидетел се излагат доводи, че изискванията за несъвместимост на свидетелите е установена спрямо участниците в нотариалното производство, каквото качество лицето, в чиято полза се завещава, няма.

Претендира се отхвърляне на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната му част.

Претендира се и присъждане на съдебните разноски за адвокатска защита пред въззивната инстанция.

По делото е постъпила и частна жалба от въззивниците С.Б.С.. и А.Б.С., чрез адв.С.М., против определение № 260547 от 17.03.2021 г. постановено по гр.д.№1079/2020 г. по описа на Казанлъшки районен съд /КРС/, с което е оставена без уважение молбата им за изменение на постановеното първоинстанционно решение в частта му за разноските.

Обжалват определението като неправилно и претендират отмяната му, като вместо това на основание чл.248 от ГПК да бъде изменено първоинстанционното решение, в частта за

разноските, като бъде осъдена ответницата Й.С.Б. да им заплати направените от тях разноски в производството съгласно представения списък по чл.80 от ГПК.

Претендира се присъждане на направените в настоящото производство разноски.

Насрещната страна е подала отговор на частната жалба, с която я е оспорила като неоснователна като е изложила подробни съображения за правилността на обжалваното определение, чието потвърждаване претендира.

Претендира и за присъждане на разноските за защита в производството по частната жалба.

В откритото съдебно заседание от въззивниците се явява лично С.Б.С.; двамата се представляват от пълномощник-адвокат, чрез когото поддържат въззивната жалба и пледират за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част и постановяването на ново, с което предявения главен иск бъде уважен чрез обявяване на завещанието за нищожно; поддържат частната жалба и пледират за уважаването ѝ, както и присъждането на разноски пред въззивната инстанция.

Въззиваемата не се явява лично и не се представлява от процесуален представител.

След обсъждане твърденията и възраженията на страните, въз основа на събраните доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от С.Б.С.. и А.Б.С. срещу Й.С.Б., с която са били предявени евентуално обективно съединени искове по чл.42 б. "Б" от Закона за наследството (ЗН), чл.43, ал.1 б. "А" от ЗН и чл.30, ал.1 от ЗН за обявяване нищожността на нотариално завещание; унищожаването на завещателното разпореждане или възстановяване на запазена част от наследството и намаляване на завещателното разпореждане.

Ишците са изложили твърдения, че са наследници по закон на М. П. С.а, починала на 08.05.2017 г., която малко преди смъртта си се е разпоредила чрез универсално завещателно разпореждане, оформено като нотариално завещание № 2, т.І, рег.№ 4437, дело № 2/2016 г. на нотариус Д.К., с рег.№ 574 на НК и район на действие при Районен съд-Казанлък, с цялото си имущество в полза на Й.С.Б.. Оспорили са завещанието като нищожно поради съставянето му при неспазване на разпоредбите на чл.24 от Закона за наследството. Изложили са твърдения, че завещателката не е заявила на нотариуса устно своята воля, която последният да е записал, т.к. към момента на смъртта си М. П. С.а била в много влошено общо здравословно състояние, последица от няколко претърпени инсулта, последният от които през 2016 г. Твърдят, че вследствие на този инсулт завещателката останала изцяло парализирана, прикована към легло и напълно неспособна да се грижи сама дори за собственото си обслужване, разчитала на изцяло на чужда помощ, била със засегнат говорен апарат и невъзможност да употребява и да изразява вербално смислена реч.

Завещанието се оспорва като нищожно и поради липсата на положен в него подпис от М. П. С.а. В тази връзка се сочи, че в документа е бил поставен отпечатък от пръст от завещателката, но се оспорва, че това е било сторено самостоятелно от нея. Оспорва се също така, че не е била спазена законовата регламентация, изискваща да се укаже по каква причина завещанието е било подписано чрез пръстов отпечатък.

Като нищожно се оспорва завещанието и поради нарушаване на изискването инструментарните свидетели да не се намират в особени отношения със страни или участници в нотариалното производство, като в тази връзка се твърди, че единият от тях – И.М.А. е бил във фактическо съпругеско съжителство с лицето, което се ползва от завещанието, а именно Й.С.Б..

При условията на евентуалност завещателното разпореждане се оспорва като унищожавемо, т.к. към момента на съставянето му М. П. С.а не е била способна да завещава, т.к. макар и формално дееспособна, тя не е могла да действа разумно.

Отново при условията на евентуалност С.Б.С.. и А.Б.С. са предявили иск за възстановяване на запазената им част от наследството и намаляване на завещателното разпореждане с 1/3. Изложили са твърдения, че са призовани към наследяване наследници по закон, чиято запазена част от наследството на М. П. С.а е била накърнена с извършеното от нея универсално завещателно разпореждане.

С подадения отговор на исковата молба ответницата е оспорила главния иск за обявяване нищожността на завещанието и евентуалния иск за унищожаване на завещателното разпореждане като неоснователни, и е признала евентуалния иск за възстановяване на запазена част и намаляване на завещателното разпореждане с 1/3. Оспорила е твърденията на ищите, че М. П. С.а е претърпяла последно инсулт през 2016 година и след това не е била в състояние да разбира свойството и значението на постъпките си, като е изложила твърдения, че заболяването (инсултът) на завещателката е бил през м.П.2015 г. В тази връзка е посочила, че при съставяне на нотариалното завещание М. С.а е действала разумно, можела е да разбира свойството и значението на постъпките си и е била способна да завещава, като при съставяне на завещанието нотариусът изрично се е убедил и удостоверил, че завещателката е дееспособна, разбира смисъла и значението на акта и желае да извърши завещателното разпореждане. Оспорени са обстоятелствата, от които ищите извличат основанията за нищожност на завещанието, като са изложени твърдения, че при съставяне на завещанието М. С.а е можела да изрази устно, ясно и непосредствено волята си, което е и сторила, а нотариусът изрично е удостоверил, че написаното от него му е било заявено от завещателката и след прочитането му е било одобрено от нея, удостоверено с подписите на инструментарните свидетели. Досежно подписването на акта е посочено, че е спазено изискването за поставяне на отпечатък от палеца на дясната ръка, т.к. след претърпяния инсулт завещателката е имала частична пареза на ръцете и не е можела да се подписва, поради което всички нейни писмени волеизявления били подписвани с пръстов отпечатък. Сочи се, че не е налице нарушение на закона, т.к. отбелязване на причините за подписване чрез пръстов отпечатък не било необходимо. Признава се обстоятелството, че при съставяне на нотариалното завещание единия инструментарен свидетел И.М.А. е бил във фактическо съпружеско съжителство с Й.С.Б., но се възразява, че законовата забрана за наличието на предвидени в закона особени отношения по отношение на свидетелите се отнася единствено до страните и участниците в нотариалното производство, каквато Й.С.Б. не е била.

Признава се, че С.Б.С.. и А.Б.С. като призовани към наследяване наследници по закон на М. С.а имат право на запазена част от наследството в размер общо на 1/3, поради което и предявеният иск за възстановяване на запазената част и намаляване на завещателното разпореждане се признава за основателен.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил главния иск за обявяване на нотариалното завещание за нищожно, както и евентуалният иск за унищожаването на завещателното разпореждане като неоснователни, т.к. е приел, че към момента на извършване на завещателното разпореждане М. П. С.а е била във влошено общо здравословно състояние, последица от претърпян инсулт, но е била в състояние да разбира свойството и значението на постъпките си, да изразява вербално смислена воля, което е и сторила при съставяне на нотариалното завещание. Приел е, че завещанието е било подписано от завещателката с пръстов отпечатък, т.к. като последица от инсулта М. П. С.а не е можела да се подпише ръкописно, а липсата на посочване в акта на причините за това не обуславя нищожност на завещателното разпореждане. Досежно обстоятелството, че инструментарният свидетел И.М.А. е бил във фактическо съпружеско съжителство с Й.С.Б. към момента на извършване на нотариалното завещание е приел, че не е налице нарушение

на закона, т.к. Й.С.Б. не е била страна или участник в нотариалното производство. Искът за възстановяване на запазена част от наследството и намаляване на завещателното разпореждане с 1/3 е бил уважен.

С решението си първоинстанционният съд е присъдил в полза на Й. С.Б. Сорените от нея разноски в пълен размер, като е приел, че с оглед отхвърлянето на главния иск и първия евентуално съединен иск отговорността за разноски е по реда на чл.78, ал.3 от ГПК, а по отношение на уважения иск – по чл.78, ал.2 от ГПК, т.к. ответницата е признала иска и с поведението си не е дала повод за завеждане на делото.

С.Б.С. и А.Б.С. са подали молба за изменение на решението в частта за разноските, като са поискали ответницата да бъде осъдена да им заплати всички направени от тях в първоинстанционното дело разноски, предвид уважаването на втория евентуален иск и обстоятелството, че разпоредбата на чл.78, ал.2 от ГПК не следва да намери приложение в случая.

С обжалваното определение № 260547/17.03.2021 г. първоинстанционният съд е оставил молбата за изменение на решението в частта му за разноските без уважение.

От събраните от Казанлъшкия районен съд писмени и гласни доказателства, и приетото и неоспорено от страните заключение на съдебно-медицинската експертиза, въззивният съд приема за установени следните обстоятелства:

М. П. С.а, б.ж. на ***, е починала на 08.05.2017 г., като след смъртта си е оставила за свои наследници по закон дъщеря си Й.С.Б., и внуците си С.Б.С. и А.Б.С., които са заместили починалия на 03.05.2016 г. преди наследодателката неин син и техен баща – Б.С.Б..

На 19.09.2016 г. нотариус Д.К., с рег.№ 574 на НК и район на действие при Районен съд-Казанлък е съставила нотариално завещание № 2, т.І, рег.№ 4437, дело № 2/2016 г., в което е удостоверила волята на М. П. С.а да завещае на дъщеря си Й.С.Б. цялото свое движимо и недвижимо имущество. Завещанието е подписано от страна на завещателката чрез пръстов отпечатък, без отразяване на причината за това, както и от двамата инструментарни свидетели, присъствали при съставянето му, а именно: М.Г.И. и И.М.А., и от нотариуса. Към момента на съставяне на завещанието И.М.А. е живял във фактическо съпружеско съжителство с Й.С.Б.. Към момента на съставяне на нотариалното завещание М. П. С.а е била във влошено общо здравословно състояние, след получен на 09.02.2015 г. трети инсулт, (първи през 1991 г. и втори-на 04.12.2009 г.). Като последица от инсултите М. П. С.а е имала пареза на ляв лицева нерв и левостранна пареза на ръката и крака. Била е с ограничена подвижност и е имала нужда от чужда помощ, в това число и за собственото си обслужване. Изпитвала е двигателен дефицит в крайниците, довели до нарушаване на графологичните й умения. Вследствие на парезата на лицевия нерв е имала затруднена реч, говорела е бавно и с нарушения при звукоизвличането, но е била в състояние, позволяващо й да разбира свойството и значението на постъпките си и обективно да изрази словесно волята си. При съставяне на нотариалното завещание в дома си М. П. С.а заявила с кратки изречения, в присъствието на М.Г.И. и И.М.А., пред нотариус Д.К., че желае да остави цялото си имущество на дъщеря си Й.С.Б.; нотариус К. отишла до своята кантора, където оформила нотариалното завещание, след което се върнала обратно в дома на М. П. С.а и пред свидетелите прочела завещанието и след като М. П. С.а потвърдила, че това е волята й, подписала завещанието чрез пръстов отпечатък от палеца на дясната си ръка, след което завещанието било подписано и от свидетелите и нотариуса.

В периода след получения на 09.02.2015 г. инсулт до съставяне на нотариалното завещание, заради влошеното си общо здравословно състояние М. П. С.а е подписвала писмените си изявления с пръстов отпечатък от палеца на дясната ръка. (виж представените с отговора на исковата молба пълномощно от 25.02.2015 г., пълномощно от 09.04.2015 г., както и нотариалното дело)

Въззивният съд не кредитира показанията на свидетелите Ц. С.а и Д. С.а в частите им, в които сочат, че М. П. С.а не е можела да говори и е била неадекватна, както и че не е можела да движи дясната си ръка, т.к. противоречат на всички останали събрани гласни доказателства, в т.ч. на незаинтересуваните от изхода на делото свидетели Д.К. и Н.Я., както и на заключението на съдебно-медицинската експертиза.

Въз основа на така установените факти съдът направи следните правни изводи:

Въззивната жалба е редовна и е допустима, т.к. е подадена от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт в съответната му част, в предвидения в закона срок за обжалване.

В рамките на правомощията си въззивният съд намира, че първоинстанционното решение в обжалваната му част е валидно и допустимо, а по същество е неправилно, по следните съображения:

Предявеният иск е с правно основание по чл.42 б.“Б“ от Закона за наследството (ЗН), предвиждащ че завещанието е нищожно, когато не са спазени разпоредбите на чл.24, съответно чл.25, ал.1 от закона.

От своя страна разпоредбата на чл.24, ал.1 от ЗН предвижда нотариалното завещание да се извърши от нотариуса в присъствието на двама свидетели. При извършването му завещателят следва да изяви устно своята воля на нотариуса, който я записва така, както е изяснена, след което прочита завещанието в присъствието на свидетелите. Нотариусът отбелязва изпълнението на тия формалности в завещанието, като означава и мястото, и датата на съставянето му. След това завещанието се подписва от завещателя и, от свидетелите и от нотариуса. За съставянето на нотариалното завещание нотариусът се ръководи от разпоредбите на чл.578, ал.1 и ал.2 от ГПК. Ако завещателят не може да се подпише, той трябва да укаже причината за това и нотариусът отбелязва неговото изявление преди прочитане на завещанието.

Съгласно чл.584 т.3 от ГПК не могат да бъдат свидетели тези, които се намират с лицата по чл.572 от ГПК или с нотариуса в някое от посочените в чл.575 от ГПК отношения, сред които и фактическо съпружеско съжителство, а чл.572 от ГПК предвижда, че страните в нотариалното производство са лицата, от чието име се иска извършване на нотариалното действие, а участници са лицата, чието лично изявление нотариусът удостоверява.

С оглед на събраните доказателства въззивният съд намира, че при съставянето на нотариалното завещание на М. П. С.а са били спазени изискванията завещателката да изяви в присъствието на двама свидетели устно волята си на нотариуса, който да я запише, след което да удостовери верността ѝ чрез прочитане на записаното и подписването му от завещателя, свидетелите и нотариуса. Завещателното разпореждане е било подписано по надлежен ред от М. П. С.а, т.к. чл.579, ал.2 от ГПК предвижда възможност подписът да бъде извършен с пръстов отпечатък, когато участващото лице е недъгаво. Пръстовият отпечатък следва да бъде от палеца на дясната ръка и да е налице приподписване от двама свидетели. В случая може да се приеме, че при съставяне на нотариалното завещание М. П. С.а е била недъгава, т.к. вследствие на претърпения трети инсулт, напредналата си възраст и обездвижването си, фината моторика на незасегнатите ѝ от парезата крайници е била нарушена до степен, че да не може да се подписва ръкописно. В нотариалното завещание обаче тя се е подписала чрез пръстов отпечатък от дясната си ръка и е налице приподписване на акта от двамата инструментарни свидетели. Не е налице нарушение на разпоредбата на чл.24, ал.3 от ЗН, т.к. посочването в акта от страна на нотариуса на причините, поради които завещателят не може да го подпише се изисква в хипотезата, когато липсва какъвто и да е подпис, било то ръкописен, или чрез отпечатък от пръст.

Нищожността на нотариалното завещание обаче произтича от нарушаване на

изискването за несъвместимост на свидетелите. Застъпено е в правната теория становище, че при извършване на нотариалните завещания свидетели не могат да бъдат тези, които се намират със завещателя, с лицата, в полза на които се извършва завещанието, или с нотариуса в някое от посочените в чл.584 от ГПК отношения. (виж „Българско наследствено право“ – Х.Т., редакция Г.П. и С.Т.). По този въпрос липсва задължителна практика на ВС или ВКС, но настоящият въззивен съдебен състав споделя застъпеното в правната теория виждане относно изискването за несъвместимост на инструментарните свидетели освен по отношение на завещателя, който се явява по смисъла на чл.572 от ГПК страна и участник в нотариалното производство по съставяне на нотариално завещание, и по отношение на лицето, в чиято полза се завещава. Тъй като в конкретния случай няма спор, че към момента на съставяне на нотариалното завещание на М. П. С.а единият инструментарен свидетел – И.М.А., е бил във фактическо съпругеско съжителство с Й.С.Б., то самото завещание е нищожно, поради съставянето му в нарушение на закона.

Предвид това оплакването във въззивната жалба, че първоинстанционното решение в обжалваната му част е било постановено в нарушение на материалния закон се преценява от въззивния съд за основателно, което налага неговата отмяна и постановяването на ново решение, с което предявения иск по чл.42 б.Б“ от ЗН бъде уважен като завещателното разпореждане на М. П. С.а, обективизирано в нотариално завещание № 2, т.І, рег.№ 4437, дело № 2/2016 г. на нотариус Д.К., с рег.№ 574 на НК и район на действие при Районен съд-Казанлък бъде обявено за нищожно.

Относно частната жалба срещу определението по чл.248 от ГПК:

Частната жалба е редовна и допустима, т.к. има изискуемото по закон съдържание и е подадена от процесуално-легитимирани страни, в срока за обжалване, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество се преценява от въззивния съд за основателна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбите на чл.78, ал.1 и ал.3 от ГПК всяка от главните страни има право на разноски съответно на уважената - за ищеца, респективно на отхвърлената част от иска за ответника.

При първоначално обективно съединяване на искове при условията на евентуалност правните последици от отхвърлянето или прекратяването на производството по главния иск са идентични - съдът се счита сезиран с евентуално съединения иск.

В този случай отговорността за разноски по делото се определя от изхода на делото по евентуалния иск.

В конкретния казус с постановеното от първоинстанционния съд решение главният иск и първият евентуално обективно съединен иск са били отхвърлени, но вторият евентуално обективно съединен иск – този за възстановяване на запазена част от наследството, е бил уважен.

Съгласно чл.78, ал.2 от ГПК разноските следва да останат за ищеца в хипотезата, когато ответникът признае иска и с поведението си не е дал повод за завеждане на делото.

Когато обаче предмет на иска е субективно право ищеца, което може да бъде упражнено само по съдебен ред, какъвто е и случаят с иска по чл.30, ал.1 от ЗН за възстановяване на запазена част от наследството, признанието на иска не е достатъчно, за да освободи ответника от отговорността за разноските, т.к. липсва кумулативно изискуемата предпоставка по чл.78, ал.2 от ГПК той да не е дал повод за завеждане на делото.

Ето защо като е отказал да измени решението си в частта за разноските, в която е

присъдил в полза на Й.С.Б. сторените от нея разноски за адвокатско възнаграждение в пълен размер от 1 600 лв., първоинстанционният съд е постановил неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен.

Следва да бъде допуснато изменение на решението в частта за разноските, като с оглед изхода на делото по евентуално обективно съединения иск по чл.30, ал.1 от ЗН в полза на С.Б.С.. и А.Б.С. следва да се присъдят сторените от тях в първоинстанционното производство разноски в пълен размер от 1 723,40 лв., с оглед на представените по делото доказателства за платени държавна такса при предявяване на иска от 150 лв.; държавни такси за съдебни удостоверения от 20 лв., държавна такса за копия от документи от 3,40 лв.; възнаграждение за вещо лице в размер на 350 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 1 200 лв.

Относно разноските:

С оглед на изхода от делото на основание чл.78, ал.1 от ГПК в полза на С.Б.С.. и А.Б.С. следва да се присъдят сторените в настоящото производство разноски, които с оглед на представените доказателства за платена дължима държавна такса за въззивно обжалване в размер на 75 лв. и платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство във въззивното производство в размер от 600 лв., както и платена дължима държавна такса за обжалване с частна жалба, в тяхна полза следва да се присъдят разноски в общ размер от 690 лв.

Разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата за осъществено процесуално представителство в производството по частната жалба в полза на адв.С.М. не следва да бъдат присъждани, т.к. основанието за оказаната от адвокатата безплатна правна помощ, отразено в договора за правна защита и съдействие от 22.03.2021 г. (л.44), е съдействие на материално затруднени лица.

Това обстоятелство очевидно е било преодоляно, т.к. видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 17.05.2021 г., С.Б.С.. и А.Б.С. са заплатили в брой при сключване на договора на адв.С.М. възнаграждение в размер на 600 лв. за оказване на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство по в.гр.д.№ 1268/2021 г. по описа на СтОС. Тъй като производството по в.гр.д.№ 1268/2021 г. по описа на СтОС обхваща както разглеждането на въззивната жалба на С.Б.С.. и А.Б.С., така и разглеждането на частната им жалба срещу определението по чл.248 от ГПК, то въззивният съд приема, че основанието за платеното адвокатско възнаграждение обхваща и двете производства, поради което не е налице основание за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата в полза на адв.С.М..

Водим от изложените мотиви и на основание чл.271, ал.1, предл. III-то Старозагорски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260043/28.01.2021 г., постановено по гр.д. № 1079/2020 г. по описа на Казанлъшки районен съд в частта му, в която е отхвърлен като неоснователен предявеният от С.Б.С., ЕГН – *****, с адрес: ***, ЕГН - *****, с адрес: ***, *** срещу Й.С.Б., ЕГН – *****, с адрес: ***, *** б.“Б“ от Закона за наследството за обявяване нищожността на завещателното разпореждане на М. П. С.а от 19.09.2016 г., обективизирано в нотариално завещание № 2, т.І, рег.№ 4437, дело № 2/2016 г. на нотариус Д.К., с рег.№ 574 на НК и район на действие при Районен съд-Казанлък, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО на основание чл.42 б.“Б“ от Закона за наследството

завещателното разпореждане на М. П. С.а от 19.09.2016 г., обективизирано в нотариално завещание № 2, т.І, рег.№ 4437, дело № 2/2016 г. на нотариус Д.К., с рег.№ 574 на НК и район на действие при Районен съд-Казанлък.

В останалата му част решение № 260043/28.01.2021 г., постановено по гр.д. № 1079/2020 г. по описа на Казанлъшки районен съд като необжалвано е влязло в сила.

ОТМЕНЯ определение № 260547 от 17.03.2021 г. постановено по гр.д.№1079/2020 г. по описа на Казанлъшки районен съд, с което е оставена без уважение молбата на С.Б.С., ЕГН – *****, с адрес: ***, ***, ЕГН - *****, с адрес: ***, *** за изменение на постановеното първоинстанционно решение в частта за разноските, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ решение № 260043/28.01.2021 г., постановено по гр.д. № 1079/2020 г. по описа на Казанлъшки районен съд в частта му за разноските в следния смисъл:

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК Й.С.Б., ЕГН – *****, с адрес: ***, *** **да заплати** на С.Б.С., ЕГН – *****, с адрес: ***, ***, ЕГН - *****, с адрес: ***, *** сумата от **1 723,40 лв.** (хиляда седемстотин двадесет и три лева и четиридесет стотинки) – съдебно-деловодни разноски пред първата съдебна инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК Й.С.Б., ЕГН – *****, с адрес: ***, *** **да заплати** на С.Б.С., ЕГН – *****, с адрес: ***, ***, ЕГН - *****, с адрес: ***, *** сумата от **690 лв.** (шестстотин и деветдесет лева) – съдебно-деловодни разноски пред въззивната съдебна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

В частта му, касаеща произнасянето по частната жалба срещу определението по чл.248 от ГПК, решението има характера на определение и подлежи на касационно обжалване с частна жалба пред Върховен касационен съд на Република България в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____